

HISTORIKK OM DEN BLONDE SJARMØR.

Wheatenterrieren stammer opprinnelig fra Irland, og er en av de eldste irske terrier-rasene. Den kan med sikkerhet spores 200 år tilbake i tiden. Av gamle fotografier og malerier kan man se at den er mye lik sin forgjenger. I likhet med irsk og kerry blue terrieren stammer Wheatenterrieren fra de gamle irske jaktterriere. Hvilke typer og raser som har vært med i den videre utvikling, vet man ikke. Antagelig har både den engelske "Otterhound" og den nå utdødde "Old English Working Terrier" vært med blant forfedrene, og iflg. historien, også pudler som reddet seg i land da den spanske armada forliste i 1588.

Wheatenterrieren, Irsk terrier og Kerry Blue terrieren er derfor nærmest som "fetter og kusine" å regne, for i gamle dager var det ikke uvanlig at det ble født blå, røde og hvete-fargede valper i samme kull. De blå ble tidlig kalt Irish blue terrier, de røde Irsk terrier, og de hvete-fargede ble Wheaten-terriere.

Irlenderne var et fattig folkeslag, og de trengte hunden til hjelp. De trengte faktisk en hund til vakthold, en til jakt, en til utryddelse av skadedyr og en som kunne gjete buskapen. Men ingen hadde vel råd til å holde 4 hunder. Det ble for dyrt, derfor satset de på en hund som hadde alle disse egenskapene i seg, nemlig wheaten-terrieren.

I 1932 ble Patric Blake oppmerksom på at wheaten-terrieren holdt på å dø ut som rase. Han ba da sin venn dr. G. J. Pierce om hjelp til å redde rasen. Pierce så hundens potensial og nedla et stort arbeide for å redde rasen. I 1934 ble det stiftet en egen raseklubb, og i 1937 ble den anerkjent av den Irske kennelklubb, og

den ble godkjent av den Engelske kennelklubben i 1943. Dr. Pierce eide selv Charlie Tim, den første Wheaten-terrieren som ble utstillings champion.

Rasen ble etter hvert meget populær og spredde seg utover i verden. Den første Wheaten-terrieren kom til Norge i 1964. Den het Yarina Lord, og var importert fra England av Erik Petersen fra Bergen. Etter noen år ble rasen meget populær her hjemme, og populariteten er stadig stigende.

Wheaten-terriere en er en høybent terrier som har fått sitt navn av den silkeaktige, bløte pelsen. Den er middelsstor og kompakt bygget. Det er en hund med sterk konstitusjon, p.g.a. de spartanske vilkår dens forfedre levde under på Irland.

Pels

Pelsen er en stor fordel, den røyter ikke og sakner underull.

Den må allikevel gres regelmessig slik at den skal se velstelt ut, og slik at pelsen ikke tover seg.

Valpene fødes mørkebrune, rødaktige, gråaktige eller hvete-farget. I

Pelsens farge gjennomgår siden flere stadier innen den korrekte

Hvete-fargen oppnås. I blant kan finnes noe svart pels igjen på snute-partiet og ørene, og dette er helt rasetypisk.

Wheaten-terrieren er en frisk og sund rase, uten alvorlige defekter. I og med at det er en pelshund, må man stelle pels og ører fornuftig, slik at det ikke oppstår kløe.

Wheaten-terrieren er en meget sjarmerende hund, livlig og godlynt. Den er full av selvsikkerhet og humor, en herlig intelligent kamerat. Rasen passer til alle typer folk, fra de aller ivrigste løpere, til deg som liker a spasere en tur. Den elsker a få oppgaver og mange har både vakt- og jaktinstinkt i behold.

Wheatenterrieren egner seg ikke som kennelhund, den liker best a være som et familiemedlem. Den er meget godmodig mot barn. Den bør fostres med vennlighet, konsekvent og bestemt.

Valpene kan fødes i mange bruntoner, sågar nesten hvite. Pelsen gjennomgår flere fargemessige forandringer inntil de ved ca 2 ½ års alderen får sin endelige bølgende rikelige hvete-fargede pels. Pa valpe- og unghundstadiet krever pelsen stort sett mye stell, i form av daglig børsting/gjennomgreing, da den ellers lett kladder seg. Den voksne Wheatenterrieren trenger mindre stell fordi pelsen blir bølget og blank. Wheatenterrieren røyter ikke. Det er derfor en praktisk hund å ha sammen med familien. De går også bra sammen med enkelte allergikere, som reagerer på andre typer hund. Opprinnelig ble ikke Wheatenterrieren klippet, men den rikelige pelsen vi har på våre hunder har gjort at det er nødvendig med klipp, hvis man da ikke skal ha en bamse av en hund, som selvfølgelig da krever mye stell, i forhold til de som blir klippet.

Denne klippingen er forholdsvis enkel a lære, sa man kan utføre den selv, hvis man ønsker det.

I og med at Wheatenterrieren skal gres og børstes til stadighet, lønner deg seg å venne den til a stå på et bord mens man holder på med dette. Hunden skal også vendes til a ligge på rygg for a bli gredd i armhuler, på magen, og for a få klippet pelsen mellom tredeputene, og ved klo-klipp. Det er også praktisk at hunden ligger på siden når man skal nappe ørene dens, og rense opp for tannstein.

Gemytt.

Wheatenterrieren har vanligvis et mykt gemytt, og har en karisma som få kan motstå. Den er ikke reservert, og logrer til alle mennesker den møter. Det er en uredd hund, den vil kun forsvare seg hvis den blir provosert til kamp av andre hunder, men starter ikke selv. Den oppfatter raskt menneskets signaler dersom disse

formidles på en myk og vennlig måte. Den er en trofast hund som følger sin eier i tykt og tynt, derfor egner ikke Wheatenterrieren seg som "kennelhund"! Med dette menes at den lider dersom den skilles fra sine nærmeste over lang tid.

Den har stor konsentrasjonsevne, og liker å jobbe. Den er en utmerket lydighetshund, og egner seg spesielt godt i ferdighetsdressur, populært kalt agility. Den har en praktisk mellomstørrelse med en stor hunds krefter. Dens enorme spenst er katteaktig, og gjør at de kan balansere, klatre og hoppe, så mye du bare måtte ønske. Flere og flere her i Norge går lydighet med sine Wheatenterriere, og er imponert over dens evne til å lære. Av natur er den lekelysten og vennlig mot barn.

Wheatenterrieren bjeffer ikke i tide og utide, derfor er det godt mulig å ha den i tettbeboede strøk. Den gneldrer ikke, og når en Wheatenterrier varsler bør en sjekke hvorfor. Den bevokter sitt revir, men på en stille måte. Den er en utmerket svømmer. Dens nysgjerrighet og vilje til å utforske nye ting, gjør at den aldri er kjedelig å være sammen med. Det er en aktiv hund, og er lykkeligst når den får jobbe sammen med deg, gå lange turer i skog og mark, eller løpe fritt på en slette.

Det finnes lite hofteledds dysplasi eller andre arvelige sykdommer på rasen. Tidligere hadde Wheatenterrieren en nyresykdom, som vi i de siste årene ikke har hatt i Norge. M.a.o.: Vi har i dag en sunn, frisk og sporty hund.
